

νομα τῆς ἀληθείας, ἡγάπα δὲ ἀμφοτέρα μετὰ τῆς αὐτῆς θερμότητος καὶ δυνάμεως.

Ἐν τῷ εἰρηνικῷ τούτῳ καταφυγίῳ ἐνόησα τὸ μυστήριον τοῦ Ἀμερικανικοῦ μεγαλείου.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΠΙ ΤΙΓΡΕΩΣ

Τὸ νὰ σώσῃ τις τίγριν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τετάνου ἀποκόπτων τοὺς ὄνυχας αὐτῆς, εἶνε βεβαίως ἐγγεήρσις, ἢν ὀλίγιστοι χειρουργοὶ θέλον πεισθῆ νὰ ἀναλάβωσι. Καὶ ὅμως τοιοῦτόν τι ἐγένετο ἐσγᾶτως ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Φιλαδελφίας ἐπὶ τίγρεως βασιλικῆς τῆς Βεγγάλης, ἧς οἱ ὄνυχες εἰσῆρχοντο ἐντὸς τῆς σαρκὸς αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ εὐκόλως, κατατροχούμενη ταυτοχρόνως ὑπὸ δεινῶν ἀληθδόνων καὶ ἔχουσα συμπτώματα τετάνου. Ἀτρόμητός τις λεοντοδάμας ἐπεχείρησε τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς, ἧτις σημειωτέον ὅτι ἦτο ἀγριωτάτη καὶ πρὸ ἔτους εἶχε θανατώσει τὴν σύντροφόν της φαγοῦσα τὸν ἕνα τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ ἔδεσαν στερεῶς πέντε ἰσχυρὰ σχοινία λήγοντα εἰς συρτοθληϊαν καὶ σχοινίον τὴ ἀσφαλείας, δι' οὗ ἠδύνατό τις νὰ σφίξῃ ἢ νὰ χαλαρώσῃ τὰς θηλείας κατὰ βούλησιν. Κατορθώσαντες νὰ περιζώσωσι τὸ θηρίον καὶ νὰ το προσδέσωσιν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων, ἔδεσαν ἔπειτα τοὺς πόδας αὐτοῦ τοὺς ἐμπροσθίους τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ τίγρις πρῶτον μὲν μετὰ ὑπομονῆς ὑποβλήθεισα εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐργασίας, ἤρξατο μετ' οὐ πολὺ ἀνθισταμένη μετὰ μανίας, καὶ δεινὸν ὠρουμένη. Ὁ δὲ χειρουργὸς χωρὶς τὸ παράπαν νὰ πτοηθῆ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωβὸν καὶ ἔδεσε στερεῶς τοὺς δύο ὀπισθίους πόδας ὡς καὶ τοὺς ἐμπροσθίους. Παραχρῆμα δὲ ἤρξατο τῆς ἐγχειρήσεως καὶ ἀπέκοψε πάντας κατὰ σειρὰν τοὺς ὄνυχας ἐπιπάστων τὴν πληγὴν διὰ στυπτηρίας καὶ ἀλείφων ἔπειτα αὐτὴν διὰ τερεβενθίνης. Ἡ ἐγγεήρσις τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἦτο τὰ μάλιστα δύσκολος, διότι ὁ χειρουργὸς ἦτο πολὺ πλησίον τῶν φοβερῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐγχειρήσεως δοθέντος σημείου πάντα τὰ σχοινία ἐσύρθησαν διὰ μιᾶς καὶ ἡ τίγρις ἀνέστη μετὰ σφοδρότητος. Ἐκ τοῦ τρόπου δὲ δι' οὗ ἐβάδιζεν ἐν τῷ κλωβῷ, ἐφάνη ὅτι τὰ μέγιστα ἀνεκουφίσθη.

Εἴλοσι λεπτὰ τῆς ὥρας διήρκεσεν ἡ ἐγγεήρσις. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὄνυχες θὰ αὐξηθῶσι μετ' οὐ πολὺ, λαμβάνοντες κακὴν ἀναμφίβλως διεύθυνσιν, θὰ γαίην ἀνάγκη καὶ δευτέρας ἐγχειρήσεως ἵνα περικοπῶσιν οἱ ὄνυχες καὶ λάβωσι τὴν ὀρθὴν διεύθυνσιν.

K**

Τὸ μικρότατον ἀτυοκίνητον τοῦ κόσμου εἶνε τὸ πρὸ μικροῦ ἐν Fordham, τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ τοῦ κ. J. Davidson ναυπηγηθέν. Ἐχει μῆκος 4 μέτρων καὶ πλάτος 0,75.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

A'

Τῆς Κυριαχ' — εἰς Φλωρεντίαν.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 23 Μαΐου 1879.

Ἀγαπητῆ μου φίλη,

Ὅτε πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀπεχωρίσθημεν ἐπὶ τοῦ Παρόρμου, καὶ σὺ μὲν — εὐτυχῆς θνητὴ! — ἀπῆρχεσο διὰ τῆς Ἰταλίας εἰς τὰς θαλαρὰς ὄχθας τῆς λίμνης τοῦ Κόμου, ἐγὼ δὲ ἡ παλαίπωρος ἐπέστρεφον εἰς τὸν κοινορτὸν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τοῦ κοινορτοῦ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, εἶχες τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ μοῦ ζητήσης τακτικὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀλληλογραφίαν, καὶ εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ σοῦ τὴν ὑποσχεθῶ. Δὲν σὲ ἤρκει ὅτι ἀπήλαυσε ἐπὶ δύο μῆνας τὰ κάλλη τῆς πρωτεύουσας μας, δὲν σὲ ἤρκει ὅτι ἀνεβρίχθητις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐξέδραμες πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς σου συνειδήσεως εἰς Ἐλευσίνα, καὶ ἐπεσεκίθητις τὰς Μυκηναίας ἀρχαιότητας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, καὶ εἶδες τὴν Πεντέλην καὶ τὸν Μαραθῶνα, καὶ ἐμαγεύθητις τέλος πάντων ὅσον εἶνε τακτικὸν καὶ προσῆκον νὰ μαγευθῇ μετὰ τὰς Ἀθήνας πᾶς ὁ κατὰ πρῶτον αὐτὰς ἐπισκεπτόμενος· δὲν σὲ ἤρκεσαν αἱ ὠραῖαι ἐντυπώσεις καὶ ὁ πατριωτικὸς ἐθνουσιασμός, ἅτινα παρελάβηνας ἐφόδιον τοῦ τριημεροῦ θαλασσοῦ ταξιδίου σου· ἤθελες καὶ ἐξ ἀκολούθησιν τοῦ διμηνοῦ ἀθηναϊκοῦ σου μυθιστορηματος, καὶ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτὴν τὴν ἐζήτησας παρ' ἐμοῦ. Ἐγὼ δὲ ἡ μωρὰ — διότι τί ἄλλο ἢ μωρία εἶνε νὰ ὑπόσχεταί τις ὅ,τι δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ; — ἐγὼ ἡ μωρὰ τόσον ὑπερηφανεύθηνα διὰ τὴν προτίμησιν, καὶ τόσον συνεκινήθηνα ἀπὸ τὸ διαχυρὸς δάκρυ, τὸ ὅποιον ἐκρέματο εἰς τὰς τοξοειδεῖς σου βλεφαρίδας, ὥστε ἔσπευσα νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ μετὰ στρογγύλον τὸ στόμα. Ἐκολάκευσε, βλέπεις, ἡ πρότασίς σου καὶ τὸ χρόνιον νόσημα τοῦ φιλαθηναϊσμοῦ μου, καὶ ἔδραξα προθύμην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἑμιλῶ καθ' ἑβδομάδα, — καθ' ἑβδομάδα! τὸρα τὸ συλλογίζομαι, καὶ φρίττω! — περὶ τῶν Ἀθηνῶν μου καὶ τῶν Ἀθηναίων μου, περὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν Σηλῶν (ἢ στύλων; ὡς προσεπάθει, νομίζω, νὰ σὲ διδάξῃ ἀρχαιολόγος τις) τοῦ Ὀλυμπίου Διός, περὶ τοῦ Φαλήρου, καὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Τί τὰ θέλεις ὅμως! Μόλις σ' ἀπεχωρίσθηνα, κ' ἐνόησα πάραυτα πόσον δίκαιον ἔχει ἡ γαλλικὴ παροιμία: *promettre et tenir sont deux*. Ἐσυλλογίσθηνα τί σοῦ ὑποσχεθῆναι καὶ ἀντρεχίασα — ὄχι, δὲν ἀντρεχίασα — εἶνε ποιητικὴ ὑπερβολὴ — ἐφριξα μόνον, καὶ — τὸ πεζότερον — . . . μετενόησα. Naί, ἀγαπητῆ μου! μετενόησα. Δὲν ἐντρέπομαι, βλέπεις, νὰ τὸ εἶπω, ἀφοῦ δὲν ἐντρέπην νὰ τὸ κάμω. Καὶ δὲν ἠρκέσθηνα μόνον εἰς αὐτό· ἤλιπισα συγχρόνως, ὅτι θὰ ἐλησμονέις καὶ σὺ τὴν κατηραμένην ἐκείνην ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν ὑπὸ τὸ κράτος τρυφερᾶς συγκινήσεως εἶ-